

Toinen luku, Kaatuneiden kosto Koko kehoa raateli suru, ja Hralien tunsi saman pimeyden sydämessään, joka oli vienyt Luvienin mukanaan. Demoni siirteli hiljaa suuria muodottomia jalkojaan, ja kun hän koetti tavoittaa sen ilmettä kasvot muuttuivat ilmeettömiksi. -Miksi, sano se Luvien, miksi sinä teit sen? Hralien kysyi sävyttömästi yrittäen olla paljastamatta tunteitaan. Vihreiden silmien ilme oli katuva ja surumielinen, mutta se vain lisäsi hänen epäilyksiään. Demonin olemus muuttui, mutta Hralien ei sitä huomannut. Pilvet taivaalla repesivät ja puhdistava vesi valui ympäröivien puiden lehtiä ja runkoja alas maahan. -Minä en päättä tästä, Luvien-demoni totesi, -En kykene hallitsemaan tätä, vaikka.... -Mitä tarkoitat, Hralien kuiskasi kauhuissaan, mutta demoni ei enää kuunnellut. Sen katse terävöityi ja silmiin syttyi julma hehku, -En saanut vaihtoehtoa. Musta taikuus vastasi demonin äänettömään käskyyn, ja luikerteli esiin metsästä piirittämään Hralienia. -Sain yhden illan aikaa, demoni murisi, -Yhden illan aikaa tappaa sinut. Taikuus tiivistyi, ja kehän sisällä oli vaikea enää saada henkeä, mutta Hralien ei liikkunut vielääkään. -Sinä...., käännyt pois valosta... ja nyt...tapat minut....., miksi, hän kuiski haikeasti katsellen jonnekin tyhjyyteen. Sitten hän kääntyi, ja kohtasi demonin katseen. Surun ja raivon sekainen tuijotus jähmetti demonin paikoilleen. -Anna minulle anteeksi, Luvien-demonin kasvot vääristyivät jonkin toisen tietoisuuden ujuttautuessa sen sekasortoiseen mieleen, ja ottaessa hallintaansa. -Sinä kuolet nyt, haltian räpäle, olento ulvahti karkeasti riemusta mustien sumuhaituvien hyökätessä kohti Hralienia. Valkoinen haltiataikuus alkoi tummua harmaaksi pimeyden vallatessa Hralienin sydämen, tämän antaessa vihan tahria itsensä. Demoni nauroi puhtaan pahuuden täyttäessä aukean.